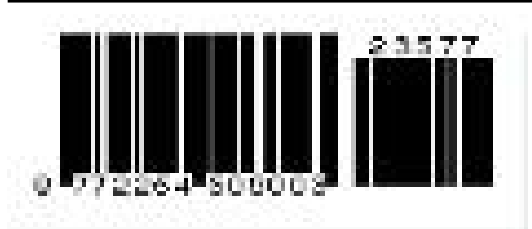

Pompeio Pascual

Pompeio Pascual

JORDI ARBONÈS (NIF)

D'adolescent va acompanyar el seu pare en un cotxe negre des de Llagostera fins a Palafrugell per anar a veure jugar a escacs el rus Alexandre Alekhine, campió del món el 1927. Al Casino Fraternal hi

feia fred, estufa de llenya en un racó. Un cop van ser-hi, l'estrella russa no el va impressionar, allò que li va deixar petja va ser fer el viatge amb el pare fins que de tornada es va fer fosc. L'emoció. Carretera de marges embardissats, fantasmal i plena de sots, llums esparsos, cap altre cotxe i el lladruc d'un gos. Lluny. Haver viscut junts un moment històric. Conèixer un mestre pagava la pena, fossin quines fossin les circumstàncies. Amb els escacs el pare li transmetia una manera interessant, curiosa i senzilla de contemplar el món. Pompeio Pascual ha mort fa pocs dies als 86 anys, era un metge de poble de família de metges, un home afable que parlava pausadament i que, a través d'uns ulls menuts de mirada incisiva s'interessava per les coses importants de la vida i també per les petites. Detalls que configuraven un pensament o una argumentació. Analitzava. Formava part d'una estirp de gent gairebé desapareguda, la que ha mantingut una visió humanista de la vida. Ser doctor amb la mirada de la ciència, ser pintor amb la ciència de la imaginació, ser poeta amb la humilitat de la medicina. Això a més de col·leccionar Quixots (300) i objectes de Cervantes i ser actiu en la societat llagosterenca confegia una personalitat polièdrica que seguia un concepte enciclopèdic de l'existència. Va dedicar la vida a entendre el funcionament del cos i sobretot a comprendre el pensament humà, que expressava en la poesia i la pintura.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/03/06/pompeio-pascual/771157.html?utm_source=rss